

Signum Viatoris

Vägfarymynt, kungens lösen

Dessa myntlika föremål är sakens mening inte faktiska mynt även om de har ett värde. De är föremål som man kan lösa in för en natts härbärge, på nästan vilken plats man än kommer. Man förväntas få en god måltid och en plats att sova säkert. Den som accepterat ett sådant kungligt sigillmynt ska kunna använda den som delbetalning av [tull](#) eller [vid beskattning](#).

Till sin natur så är dessa transaktioners värde något varierande och det kan vara svårt att på förhand avgöra vad man får. Dessa mynt är utfärdade till kungliga kurirer och ämbetsmän i kungens tjänst och i främsta hand ämnad att användas av dessa officiella kungliga representanter. Det med åren kommit att bli en hel del mynt som hamnat på villovägar av olika orsaker, kanske har de använts som betalning istället för skattereduktion och därför är nu dessa mynt en del av den allmänna ekonomin.

Särskilt populär bland handelsresande men kan stötas på i händerna på den mest osannolike. Är man en person som saknar ädel börd eller inte ser ut att vara ute på ett kungligt ärende, så är risken för nekande stor. Men syftet med mynten är att den som ges myntet inte ska kunna neka och vara förpliktigad att göra sitt bästa för att förse dig med mat och husrum. Men mer än mått och säker kan man inte räkna med, ens om man är av kungen utsänd. Då alla har olika förutsättningar att kunna fullfölja dessa plikter.

Den som bär eller tar emot ett vägfarymynt kan inte förvänta sig lösa in den mot pengar eller betalning. Men även om detta inte är dess syfte, så förekommer viss byteshandel med dem.

Man kan se på sigillet under vilken kung det är utfärdat och även om riktigt gamla sigillmynt fortfarande gäller tenderar de nekas lättare än nyligt myntade.